

Sài Gòn ơi, Vẫn Mãi Người Tuy Người Đã Mất Tên!

20150107: LBP

Bạn mến,

Hôm nay là thứ tư 07-01-2015. Tôi chào bạn ta năm mới, cùng những lời chúc quen thuộc, rập khuôn nhưng không có chúng thì không được!
Mến chúc bạn ta một năm 2015 Vạn Sự Như Ý!

Tôi thích cái câu Vạn Sự Như Ý này lắm. Theo tôi, đó là một câu chúc tuy ngắn nhất nhưng lại đầy đủ nhất. Muốn gì được nấy. Muốn sức khỏe: có sức khỏe. Muốn tài lộc: có tài lộc. Muốn may mắn: có may mắn. Muốn thành công: có thành công...v.v. Hỡi có câu chúc nào ngon lành hơn nữa? Ai bảo ngắn gọn không mang lại... sung sướng cho người?

Lá thư đầu năm bao giờ cũng được tôi viết với một nỗi phấn khởi, thích thú. Cái thú của người đi xa vừa trở lại nhà, tìm lại cái không gian quen thuộc của mình tuy thư chào bạn đầu năm cũng là chào tôi trở lại kiếp trâu cày: sáng chống ô đi, tối ... lết về!

Chào năm mới. Chào năm 2015. Một năm mà, theo một số chuyên viên, ánh sáng sẽ bắt đầu le lói cuối con đường hầm “khủng hoảng kinh tế” ở Pháp (từ năm 2009). Không phải là chuyên viên, lại rất dốt về kinh tế nhưng tôi vẫn không tin rằng Pháp sắp... sáng mắt ra. Trừ Đức, Anh, Hòa Lan, đêm vẫn còn dài ở Tây Âu, ít nhất cũng 1, 2 năm nữa!

2009 – 2015: 7 năm! Nhiều quá! Dài quá! Lâu quá! Ngày xưa, nghe Nguyễn tất Nhiên “Hai năm tình lận đận” tôi đã thấy chết hột cho chàng rồi, nói chi đến 7 năm... tiền lận đận của chúng ta! “Có tiền mua tiên cũng được”. Trong 6 năm qua, không ít người Pháp đã hiểu rõ câu này, với con số thất nghiệp (aucune activité) là 10.4 % (3 triệu 8) không ngớt gia tăng từ đầu năm 2009 (2 triệu 3) đến nay! Hai đời tổng thống (Sarkozy & Hollande), nhiều chánh phủ đã không ngớt đưa ra những biện pháp nhằm cải tổ kinh tế, giảm thất nghiệp, nhưng không thành công. Trung bình, mỗi ngày có thêm 30,000 người thất nghiệp!

Có nhiều lý do để giải thích tình trạng trì trệ này nhưng lý do chánh, theo tôi, là cái “mentalité” (tâm tánh?) của người Pháp. Nội cái chuyện “làm việc ngày chủ nhật” không thôi mà đã có nhiều hội đoàn, công đoàn, nghiệp đoàn lên tiếng phản đối, hăm he đình công, biểu tình... hột cho những người trong cuộc (là những người có cửa hàng và muốn làm việc ngày chủ nhật). Không phải những ông bà họ “Đoàn... kiếm điểm” này thương đồng nghiệp, bênh vực kẻ yếu, thích vác ngà voi cho thiên hạ đầu. Họ chỉ sợ bút dây (việc người) động rùng (việc họ) thôi! Điển hình là chuyện trống nhân viên đánh xuôi, kèn công đoàn thổi ngược của tập đoàn Bricorama (bán đồ “bricolage / Do-It-Yourself”). Năm ngoái, toàn bộ cửa hàng Bricorama đã bị bắt buộc đóng cửa ngày chủ nhật, dầu cho các nhân viên cực lực phản đối. Chỉ vì Ban điều hành thua kiện Công đoàn. Nội vụ làm rùm beng đến đổi thủ tướng Ayrault đã phải trực tiếp can thiệp qua một nghị định cho phép mở cửa... tạm thời!

2006 – 2014: 7 năm! 7 năm: nghe thì nhiều nhưng nghĩ lại đâu có bao nhiêu. So với cái con số 40 năm chúng ta mất nước. Mất nước thì bảo là mất nước, có gì xấu hổ, nhục nhã đâu? Tại sao phải gọi là “viễn xứ” như tên cuốn DVD “30 năm viễn xứ” được một trung tâm sản xuất băng nhạc ở hải ngoại tung ra 10 năm về trước? Tôi rất ghét những kẻ lợi dụng chữ nghĩa để đội mũ sắt, mặc áo giáp riêng cho mình. Muốn thu bạc người Việt hải ngoại nhưng lại sợ mang tiếng “chống phá cách mạng” nên hai tiếng Nôm “mất nước” được thay bằng tiếng Tàu “viễn xứ”. Cứ như cuốn DVD đó chỉ dành cho những người, vì hoàn cảnh, phải “tha phương cầu thực”! Không, tuyệt đại đa số người Việt hải ngoại là những người “mất nước”. Chữ “mất nước” dùng ở đây để nói đến những người tị nạn CS (vượt biên từ Việt Nam) hoặc những người không có quốc tịch Việt Nam (Cộng Sản).

Có những người “mất nước” trở về Việt Nam để thăm viếng gia đình, du lịch Việt Nam, tìm kiếm thân nhân... nhưng cũng có những người “mất nước” không đội trời chung với CS, kiên quyết lưu vong tới cùng.

Chữ “viễn xứ”, theo tôi, để nói đến những người rời khỏi Việt Nam không vì lý do chánh trị: du học, đi làm, theo chồng...v...v... Ngược lại, có thể dùng chữ “biệt xứ” cho những người tị nạn CS sau 75. Thí dụ, một sinh viên du học VNCH, sau 75, nếu xin carte tị nạn thì đó là người “biệt xứ”, nếu xin Đảng cho “yêu-nước” ké thì đó là “việt kiều... viễn xứ”!

1975 – 2015 = 40 năm! Những đứa bé chào đời năm 75, sẽ được 40 tuổi năm này. 40 tuổi. Gần cả nửa đời người. Nhớ gì ngày bạn 40 (tôi không nói đến chuyện người khác “mới vừa đôi mươi” đâu nhé)? Có phải bạn ta đã yên bề gia thất, tay bế, tay bồng? Hay đã lên chức ông bà như một cặp bạn tôi biết? ...v...v... Nên 40 năm thì nhiều lắm. Dài lắm. Lâu lắm. Nhưng lâu ở đâu, dài ở đâu, nhiều ở đâu thì tôi không biết, chỉ biết Sài Gòn, với tôi, chỉ mới như hôm qua. Mới như đầu năm 1975, cách đây 40 năm. Lần đầu tiên về thăm Sài Gòn, sau 25 năm biệt xứ, tôi đã không tìm lại được hình ảnh Sài Gòn đẹp lắm thời tôi mới lớn, nhưng cũng không thấy lại Sài Gòn “thời của những kẻ giết người” (The Time of the Assassins, Henry Miller) cuối thập niên 70! Sài Gòn bây giờ giống như bất cứ một thành phố ồn ào, ô nhiễm, ... “ùn tắc” (?) nào trên thế giới. Trừ giống Sài Gòn-trước-75 (tháng 4)!

Thế nên, người có lưu vong bao năm, có biệt xứ bao lâu thì người cũng không lo mất Sài Gòn. Cái Sài Gòn của người, cái “thủ đô yêu dấu/nước Nam tự do” ấy, nó chỉ mất tên trên bản đồ thế giới thôi, như một câu hát của Phạm Duy “Sài Gòn đã chết rồi / phải mang tên xác người” (1954 cha bỏ quê; 1975 con bỏ nước). Khi Hà Nội "giải phóng" miền Nam, "vô tình" họ cũng giải phóng tên Sài Gòn ra khỏi cái nghèo đói, cái ô nhiễm từ sau 75 đến nay. Nó mang tên Hồ Chí Minh là phải. Bởi Sài Gòn không thể như thế được. Sài Gòn đẹp lắm là Sài Gòn trước 75, Sài Gòn của người “mất nước” chúng ta. “Đất nước còn, còn tất cả” (Nguyễn văn Thiệu), mất nước rồi thì mất Sài Gòn cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng, như “Tái ông thất mã”, trong cái buồn lại có cái vui. Bạn có nghe ai khen Hồ chí Minh là... hòn ngọc viễn đông không? Tưởng tượng nếu Sài Gòn còn... sống mà phải mang những tên đường như: Nguyễn văn Cừ, Trần đình Xu, Nguyễn văn Trỗi, Cách mạng tháng 8, Xô Viết Nghệ Tĩnh... v...v... kiểu “Nam Kỳ khởi nghĩa tiêu Công Lý / Đồng Khởi vùng lên mất Tự Do” (Vũ Hoàng Chương?) thì Sài Gòn... quê biết chừng nào, đau đến dường nào!

Nên chào năm 2015, chào 40 năm mất Sài Gòn, trong bụi ngùi tôi có chút thờ phào nhẹ nhõm. Cũng may là cái tên Sài Gòn không còn! Chuyện đó có sao đâu. Cái chánh là Sài Gòn vẫn sống mãi trong tim người "mất nước" chúng ta. Sống như thế thì vinh quang gấp mấy trăm lần một cái tên vẫn sống mãi trong quần... chúng! Bonne Année! Happy New Year!

BP